

[Johannes Lou.]

pere maa jeg understrege, at overfor de alvorlige Følger for den enkelte maa det ikke glemmes, at hans sygelige Tilbøjeligheder kan faa meget ubehagelige Følger for den legemlige og sjælelige Tilstand hos de ulykkelige Kvinder og Børn, som han møder paa sin Vej og dette Forhold rejser atter det nye Spørgsmaal om Sterilisation som Straf. Vi ved, at Sterilisation som Straf har været kendt i Oldtiden, og vi ved ogsaa, at Spørgsmaalet om Sterilisation som Straf var til en meget grundig og indgaaende Behandling, da Straffelovforslaget var til Behandling her for en 2—3 Aar siden. Straffelovskommissionen tager i sin Betænkning bestemt Afstand fra Anvendelsen af Sterilisation i enhver Form som Straf eller som Surrogat for Straf, og jeg skal senere komme tilbage til dette: Surrogat for Straf, idet jeg mener, at en enkelt Dom senere viser, at Sterilisation netop er blevet Surrogat for Straf. Men medens nu alle de forskellige, der tog til Orde under Straffelovforslagets Behandling, gik skarpt imod dette Punkt, ser vi, at ikke mindre end 100 000 Kvinder møder frem i 1921 — deres Indlæg fremtræder som Bilag 3 til Straffelovforslaget —, og deres Henvendelse indledes med:

„Atter og atter opskræmmes Befolkningen af de sig stadig gentagende Sædelighedsforbrydelser mod Børn.“

og slutter med at sige, at foruden de to andre Krav, der maa stilles til Lovgivningsmagten, maa det første Krav være, at Samfundet sikres imod, at Voldtægtsforbryderen *kan gentage* — jeg understreger udtrykkelig Ordene „kan gentage“ — sin Forbrydelse. Denne Henvendelse fra over 100 000 danske Kvinder er underskrevet af Julie Arenholt, Formand for Dansk Kvindesamfund, Henriette Knuth, Formand for Kristelig Forening for unge Kvinder, Sofie Rasmussen, Formand for Kvindeligt Arbejderforbund i Danmark, Carla Meyer, Formand for De danske Husmoderforeninger, Christiane Laursen, Næstformand i Det hvide Baands Hovedbestyrelse, og H. A. Svane, Formand for Danmarks Lærereforening. Da nu Justitsministeren under dette Lovforlags Behandling faar denne Henvendelse, er det klart, at han henvender sig til Kommissionen for at faa Spørgsmaalet besvaret. Til Kvindernes stærke Krav slutter Folketingsmand Pinstrup sig helt og fuldt. Han siger i sin Tale Sp. 4141, at

„ligesom Manddraberen skal kunne miste sit eget Liv, finder jeg det rimeligt,

at Voldtægtsforbryderen straffes saaledes, at han ikke kan gentage Forbrydelsen“. Her er Svaret givet uden Forbehold. Jeg maa erkende, at Kvinderne, saa snart de saa dette Lovforslag blive sat under Drøftelse, trak i Land og søgte at bortforklare deres Henvendelse. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup paa noget Felt vil forsøge at bortforklare sin skarpe Udtalelse.

Men foruden det ærede Medlem Hr. Pinstrup optraadte ogsaa andre med Voldsomhed overfor vore Sædelighedsforbrydere. Jeg skal saaledes minde om, at Pastor Blang udtalte, at Straffen for Sædelighedsforbrydelser maa være meget haard, og overfor denne Kamp mod Sædelighedsforbrydelser vil jeg understrege, hvad Dr. Schrøder i „Psykiatriske Undersøgelser af Mandfanger i Danmarks Straffeanstalter“ skriver Pag. 172, at Sædelighedsforbrydere ikke mindst hører til Recidivisterne, der ofte er straffet 4, 5 eller endnu flere Gange for nøjagtigt samme Slags Forbrydelse, uden at der er den ringeste Virkning af Straffen at spore.

Vi ser saaledes, at der fra alle Sider, ogsaa fra min Side, raabes Vagt i Gevær overfor Sædeligheds- og Voldsforbrydere, og vi ser, hvor ringe den hidtidige Form for Straf har virket. Vel ved jeg, at man i Interneringsloven af 1925 har forsøgt en ny Vej; men Spørgsmaalet er: Er den økonomisk forsvarlig og tilstrækkelig hensynsfuld overfor den fuldmyndige Person, som gennem Lægens Vejledning faar den Tro, at han ved et Indgreb i Kønsganerne kan befries for sin Kønssdrifts abnorme Styrke? Jeg tror ikke, at det er uforsvarligt at foretage saadanne Forsøg, naar der træffes de i Lovforslagets § 1 foreskrevne Sikkerhedsforanstaltninger; og jeg kan derfor gaa med til den Ændring i den nuværende Retsopfattelse, som § 1 betegner.

Den nugældende Retsopfattelse hviler paa Straffelovens § 204, der omtaler Straf for grov Legemsbeskadigelse. Der nævnes vel ikke direkte i denne Paragraf Tab af Forplantningsevne som grov Legemsbeskadigelse; men Justitsministeriet har gentagne Gange haft Lejlighed til at udtale, at en saadan Operation ikke kan tillades, og at det mener, at Domstolene ikke vil se anderledes paa Sagen. Ud fra den Betragtning har man saavel i Steinckes som i Rytters Lovforslag udtrykkeligt blandt grove Legemsbeskadigelser nævnt saadan Skade, der medfører Tab af Forplantningsevnen, og i senere Paragraffer bestemt, at Samtykke til Paaførelse af saadant Tab kun kan med-